

Sygn. akt V CO 175/20

POSTANOWIENIE

Dnia 7 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa R. L. przeciwko B. W. i [...] Zakładowi Ubezpieczeń S.A.
w W.

o naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania
zobowiązania,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 7 października 2020 r.,

wniosku o przekazanie do rozpoznania sądowi równorzędnemu

sprawy o sygn. akt II C (...),

**odmawia przekazania sprawy innemu sądowi
równorzędnemu.**

UZASADNIENIE

Powód R. L. kierując do Sądu Rejonowego w G. pozew przeciwko B. W. oraz [...] Zakładowi Ubezpieczeń S.A. w W. o zapłatę wniósł o wystąpienie do Sądu Najwyższego o wydanie postanowienia na podstawie art. 44¹ § 1 i 2 k.p.c. w przedmiocie wyznaczenia innego sądu do rozpoznania przedmiotowej sprawy. W uzasadnieniu tego wniosku powód wskazał, że pozwany B. W. jest adwokatem prowadzącym praktykę w formie indywidualnej kancelarii adwokackiej z siedzibą w G., co wiąże się niewątpliwie z częstym występowaniem przed Sądem Rejonowym w G..

Zarządzeniem Przewodniczącego z dnia 18 sierpnia 2020 r. wniosek powoda został przedstawiony Sądowi Najwyższemu.

Według art. 44¹ § 1 i 2 k.p.c., dodanego ustawą z 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1469 z późn. zm.) sąd właściwy do rozpoznania sprawy może wystąpić do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu, jeśli wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości, w szczególności względ na społeczne postrzeganie sądu jako organu bezstronnego. Pismo z dnia 25 sierpnia 2020 r. podpisane przez sędziego wskazujące, że podmiotem występującym o przekazanie sprawy jest Sąd Rejonowy w G., pozwala na rozpoznanie przedmiotowego wniosku (art. 44¹ § 2 k.p.c.).

Ponieważ przepis ten wprowadza wyjątek od konstytucyjnej (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP) i kodeksowej zasady rozpoznawania sprawy przez sąd według zasad właściwości sądu ustalonych w art. 15-42 k.p.c. należy go interpretować ściśle (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 5 marca 2020 r., IV CO 44/20, nie publ. i z dnia 16 marca 2020 r. IV CO 18/20, nie publ.).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego kryterium dobra wymiaru sprawiedliwości jest odnoszone do sytuacji, które mogą wpływać na swobodę orzekania lub stwarzać przekonanie o braku warunków do rozpoznania sprawy przez sąd miejscowo właściwy w sposób obiektywny (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 sierpnia 2020 r. V CO 142/20, nie publ. i wskazane w jego uzasadnieniu dalsze *judykaty*).

W przedmiotowej sprawie taka wyjątkowa sytuacja nie zachodzi. We wniosku o przekazanie niniejszej sprawy sądowi równorzędnemu nie została przedstawiona jakkolwiek przesłanka o tego rodzaju cechach a jedyna okoliczność, na którą powołuje się powód, że jednym z pozwanych jest czynny adwokat, nie stanowi podstawy do przeniesienia sprawy do innego sądu.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 5 marca 2020 r. (sygn. akt IV CO 44/20, nie publ.) okoliczność, że powódka jest osobą powszechnie rozpoznawalną w środowisku prawników w danym okręgu sądowym, nie może rzutować *per se* na zdolność sądu (sędziego) do zachowania obiektywizmu. Rola sędziego w społeczeństwie wymaga liczenia się z koniecznością rozstrzygnięcia także takich spraw, których uczestnikami są osoby znane w lokalnym

środowisku, bądź znane powszechnie, a sprawa jest przedmiotem publicznej i środowiskowej dyskusji. Spraw takich, niekiedy uciążliwych i trudnych, nie można od siebie odsuwać w braku realnych podstaw do zagrożenia subiektywnej swobody orzekania. Dobra wymiaru sprawiedliwości nie można też utożsamiać z eliminowaniem ewentualnego dyskomfortu po stronie sędziego (sędziów) sądu właściwego, wynikającego z konkretnego układu stron proces. Ewentualne indywidualne okoliczności związane z sytuacją konkretnego sędziego lub sędziów i ich relacją z którąś ze stron postępowania, wybiegającą poza kontakty zawodowe, powinny być rozpatrywane w drodze postępowania o wyłączenie sędziego, którego zainicjowanie leży tak w gestii stron, jak i sędziego (art. 49 k.p.c.). (zob. też. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2018 r., V KO 116/17, nie publ. i z dnia 29 stycznia 2019 r., IV KO 91/18, nie publ.).

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.